

Karaktärshäfte 2

Kalle Wängsten, 10 "Mamma säger att det är fult att svära"

19 november, 1984

Jag brukade få ont i huvudet när mamma och pappa grälade, så det var därför de skildes. Bara för att jag fick ont i huvudet. Fast mamma säger att det inte alls var så, men det säger hon bara för att hon är min mamma, världens bästa mamma.

Jag träffar inte pappa så mycket längre, men han är bäst i hela världen. Det bodde en killa på vår gata förut som kallades för fete-Filip. Han brukade alltid vara taskig mot mig. Jag sa en gång att jag skulle säga till min pappa om han var taskig, sen var han taskig. Då sa jag till pappa. Han kom och tog tag i Fete-Filip och satte honom i ett träd. Efter det så slog Fete-Filip mig inte på ett tag, han var rädd för min pappa. Fast jag träffar inte pappa längre, mamma säger att jag inte kan det, han har rest till Australien. Fete-Filip har också flyttat, pappa skrämde nog bort honom.

Men det är ingen som slår mig i skolan längre, jag har ju kompisar där nu. Allt blev jättebra nu i fyran, det är ju för att man inte är någon treakladdare längre. Mina kompisar och jag leker inte längre, vi spelar rollspel, jätteroligt faktiskt. Det är jag, Mats, Adam och Tobbe som brukar spela hemma hos mig.

Mats är jättebra spelledare och så är han rätt så tuff, han bestämmer nästan jämnt när inte Tobbe lyckas prata så mycket så att han inte hörs. Tobbe är aldrig tyst eller stilla, han är säkert jätteduktig på fotboll. Det är inte jag. De brukade retas för det i tvåan, men mamma sa att det var dom som var dumma och inte jag. Fast varför skulle alla andra vara det när jag bara var jag.

Adam är rolig, han skämtar alltid och gör roliga saker hela tiden. Han blir säkert komiker när han blir stor. Förresten så är min nya rollperson jättestor och stark barbakrigare, han skall jag spela på rasterna med dom andra. Han kommer från isvidderna i norr och har vuxit upp bland vargarna. Han skall ha ett stort svärd, som Conan. Jag har läst flera böcker om Conan, dom är jättehäftiga.

Ibland så kallas jag för bokmal av de andra, men jag tycker att det är roligt att läsa. En månad så läste jag tre böcker! Mamma säger att det visar att jag är smart.

Erik Bergström, 28 "Jag fixar det här, det är lugnt"

23 oktober, 2000

Om jag någonsin skulle ragga på nätet skulle jag nog beskriva mig som "en charmig och vältränad kille i sina bästa år, jobbar med IT och har ett välvärdat yttre". He he, men jag har aldrig behövt annonsera efter tjejer, de kommer till mig ändå. Jag behöver bara visa mig på något ställe så dyker det upp en massa sötnosar, men det är svårt att få omkull mig. Jag har ganska höga krav, i alla fall om man får tro mina polare.

Jag blir arg på ytliga människor som bara lever bakom en påklitrast fasad. Jag vill att människor jag umgås med skall ha ett djup, något extra. Därför tycker jag att det är svårt att träffa rätt sorters människor på krogen, biblioteket är bättre då. Söta, intellektuella tjejer som läser Nietzsche, det är mina melodier det. Fast det är klart, tjejer är ju inte allt. Jobbet tar mycket tid, och jag trivs jävligt bra med mitt jobb. Arbetar med webdesign, främst flashanimationer. Just nu har jag ingen flickvän, men det är lugnt, jag klarar mig. Det är som sagt mycket att göra med jobbet och jag kan ändå få sex när jag vill. Många säger att jag är en riktig "problemsolver", andra kanske kallar mig besserwisser. Det spelar egentligen ingen roll, jag gör det jag gör, och det jag gör är jag bra på.

Jag trivs väldigt bra med min livssituation, det enda som kan vara deprimerande är min familj. Vi träffas inte så ofta nuförtiden, Jonas, min yngste bror ser jag aldrig. Han har i princip sagt upp all kontakt med familjen, jag tror att han har något fel i hjärnan, lider av någon sjukdom eller så. Men jag vet inte, han kanske bara har tröttnat på vår familj, gud vet att han inte är ensam om det. Min storebror, John, han ser jag i alla fall någon gång då och då. Kanske främst på våra familjemiddagar som vi har den sista lördagen i varje månad.

John har verkligen grävt ner sig i sin egen misär och verkar trivas med det. Allting gick åt helvete när det tog slut mellan honom och Hanna för några år sedan, sedan dess har ingenting förändrats. Han gör ingenting åt sin livssituation, bara jobbar och tränar. Vi träffas sällan, antagligen för att vi inte kan vara i samma rum mer än tjugo minuter innan vi ryker ihop. Jag klarar bara inte av hans negativa attityd, och det verkar som om han är avundsjuk på mig på något sätt, det gör mig förbannad. Vi har precis samma bakgrund, ändå har han mage att klaga när vår lillebror Jonas uppenbarligen mår mycket sämre än honom. John vill att livet skall vara som vinjetten till "Dawsons creek", bara en massa leenden och vackra människor.

Morsan och farsan är en helt egen historia, båda två är rent ut sagt sorgliga att se. Bleka kopior av vad de en gång var. De ser knappt åt varandra, farsan är alltid ute på konferenser och har annat för sig medan morsan är hemma. Jag är inte säker, men jag tror att hon har börjat supa lite i smyg, bara för att trösta sig.

Jag fixar bara inte att se morsan så jäkla deprimerad som hon är, och farsan gör inget åt saken. Det får mig att må dåligt, jag vet ju att de inte har haft det speciellt bra med varandra de senaste åren. De kanske inte ens har haft det bra med varandra överhuvudtaget, mamma är expert på att dölja det hon inte vill att någon skall se. Det är det som är det värsta, kanske ville de aldrig ha barn? Det känns nästan så, det gör mig lite rädd. Det får mig att känna mig liten igen, som ett barn.

Jag tänkte att jag skulle ge dem biljetter till en Danmarksresa nästa helg. Jag har redan köpt biljetterna och tagit med mig dem nu till lördagsmiddagen. Det skulle vara så skönt för morsan att komma ifrån huset lite, det är inte bra för henne att alltid vara ensam hemma i ett stort tomt hus medan farsan är ute och rör på sig.

Gösta Menzén, 38 "Lyssna på mig nu, och lyssna noga"

30 oktober, 2001

Som ett dånande klockspel, ibland ett tickande urverk, så tillkännager sig gud för mig. När allt annat stannar av, suddas ut och försvinner. Då kommer han, då kommer ljuden. En armada av klockor som tickar, ibland ringer de, ibland inte. Jag klarar inte av det, för högt för mina små öron. Jag är blott en enkel människa på denna jord, ändå har han givit ödet åt mig att få höra hur det tickar nedåt. Hur tideräkningen går mot sitt slut, han vill visa mig när klockorna skall klämta. Jag skall vara beredd på det som kommer, beredd på slutet. På Armagedon. Och jag kan inte göra annat än att vänta, ty snart är det dags.

Jag sitter inspärrad, fänge i ett land som är känt för sin frihet. Ironiskt. Här sitter jag, med kunskap om när allt skall gå under, ändå är det inte någon som lyssnar på mig. Jag berättar förstås inte för alla, man måste ha någon slags urskiljningsförmåga. Vissa kan gott få dö oförlätna för vad de har gjort under sitt liv. Jag har talat om för sanatoriets chef, sagt att om han vill leva sina sista dagar som en förtryckare och idiot låter han oss sitta kvar här tills vi dör. Om han däremot vill dö lycklig kan han börja med att släppa ut alla stackare som sitter här inne. På ett djävla därhus, allvarligt talat, det är inte ett värdigt ställe att dö på. Därför tänker jag fly, snart.

Jag vill fly ut till friheten, till mitt gamla liv. Njuta så mycket som jag hinner vid min lilla stuga ute vid tjärnen. Någon familj har jag ju aldrig haft, visst har jag två ungar. Men en familj, på riktigt, det blev det aldrig. Lena, modern till mina barn vill jag ju trots allt ändå säga adjö till. Framförallt vill jag kanske "s säga adjö" till hennes nya man, Håkan. Det är knappt så jag kan bärga mig. Ute i friheten har jag inga kära kvar utom Hanna och Lisa, mina små barn. På insidan av de här murarna finns de sista människor jag kommer älska i mitt liv.

Jag har några få här inne som jag litar på, det är dem jag tänker ta med mig ut i friheten. Lillen, eller Göran som han egentligen heter, är en manodepressiv liten människa. Men en vacker människa, så liten, så bräcklig. Jag tycker mycket om honom, han ser upp till mig och lyssnar på vad jag säger, det uppskattar jag i en värld där man inte kan skilja därarna från dess vårdare. Lillen och Ingemar är alltid med varandra, Ingemar har tagit lillen under sina vingar. Han är väldigt beskyddande, nästan som en björn med unge. Ingemar är inte så snabb i huvudet, gud hade inte tänkt att han skulle bli ett geni helt enkelt. Han är lugn och orubblig, stark till sin natur.

Sedan har vi Håkan, min riktiga bundsförvant. En person som tycker sig se spindlar, mycket intressant. Han påstår att de som har spindlar i sitt huvud är besatta på något sätt, kontrollerade. Han känner faktiskt igen spioner på långt avstånd och han är en trogen vän. När vi tar oss ut kan jag kanske behöva en soldat, Håkan kommer att tjänstgöra pliktskyldigt. Jag vet att han har dödat en människa tidigare, precis som jag. Jag är säker, för jag har tittat i hans journal. Jag tycker mycket om honom och det är en synd att man med hans kvaliteter och kunskaper skall sitta inspärrad. Det är en synd!

Det är inte långt kvar nu, tyvärr. Det finns inte mycket tid kvar för mänskligheten att sona sina synder. Jag sitter inspärrad och kan inte ta farväl av mina barn. Därför har jag bestämt för att göra något åt situationen, jag kan inte låta mig och mina vänner möta domedagen på ett mentalsjukhus där vi inte hör hemma. Vi hör hemma i den fria världen, vi hör hemma i den friska luften, precis som fåglarna.

Efter våra vanliga tjugo minuter på rökgården äter vi alltid lunch. Det är då det skall ske, jag låtsas få ett av mina anfall. När vårdarna kommer slår Ingemar och Håkan ner dem. Sedan flyr vi alla fyra ut genom köket och ut genom köksingången. Jag vet att dörren kommer att vara öppen, kokerskorna står alltid och röker med oläst dörr efter det att lunchen är serverad. Planen är enkel, det är just därför den lyckas. Jag har bestämt mig för när, idag skall det ske. Jag berättar för de andra på rökgården. Då kan de inte säga nej...

Lars Claesson, 16 "Ska du ha spö eller?"

10 oktober, 1987

Livet har inte alltid varit så bra som det är nu, för bara några sen var det jag som fick nypon nedtryckta i byxorna eller huvudet doppat i toaletten. Men det var då, inte nu. Jag kommer aldrig låta någon sätta sig på mig igen. Nu är det jag som har respekt, jag som har makten. Den som kaxar sig med mig kommer få spö, jag är ju ändå störst i skolan. Störst kropp alltså, annars är det ju Viktor som är störst.

Viktor är liksom skolans kung, han får alla brudar och har alltid kul var han än är, han är min polare. Det är han, jag, Åke och David. Vi är ett grymt bra gäng. Vi styr den här skolan och ingen kan sätta sig på oss. Nuförtiden är det ingen som sätter sig på mig, ingen.

Man kan inte säga att Viktor gör det, vi är ju polare så det är inte samma sak. Det är ju klart om han säger att jag ska hålla fast någon, eller hämta hans väska så gör ju jag det, men det är ju för han ber mig. Det är liksom ingen order, för vi är ju polare. Polare hjälper varandra och vi hjälper varandra, ser till att inga tjejer kommer och tror något. Det finns ju egentligen ingen som kan sätta sig på oss, men det gäller ju att se till att alla håller sig på sin plats.

Jag har spöat jävligt många sen jag började på högstadiet, tre stycken faktiskt. En kille som jag körde ned huvudet i toan, en kille som jag sparkade i magen och en som jag slog på käften. Några har jag ju bara hållit fast och så, men det räknas inte. Rektorn varnade mig en gång att han skulle sparka ut mig, fan vad spö jag fick av farsan då, kunde inte sitta ordentligt på en vecka. Det gäller att hålla sig i skinnet för farsgubbens skull.

Åke är jävligt juste, han och Viktor är bästa polare, dom har alltid känt varandra. Man ser aldrig att de är ifrån varandra, så han är ju grym också. Ibland står han, jag och Viktor och röker och snackar skit. Både han och Viktor har knullat. Jag också, jag har också det. I alla fall nästan, med en brud då. Lena hette hon, på en fest med bärs, cigg och juste musik, Viktor tog med mig. Jävligt juste alltså.

En gång fick jag följa med syrran på fest också, med hennes pojkvän. Det var jävligt ball. Fanns så mycket brudar där. fast jag visste inte riktigt vad jag skulle säga. Munnen kan låsa sig ibland och de var så jävla stora allihop. Men Fredde räddade mig, syrrans pojkvän alltså. Han är nästan lika ball som Viktor, han bjöd på bärs och vi drog ut på stan och jag slog sönder en busskur, jävlar vad de andra skrattade då. Så jävla skönt, de tyckte nog jag var rätt ball, konstigt att de inte bjöd mig mera. Men det kommer nog.

David hänger mest med oss för han är så jävla rik, kan alltid fixa sprit och cigg. Annars är han rätt så mesig, med sina tama skämt. Viktor tycker han är okey, så jag antar att han är det då. Finns ingen chans att han tar min plats i alla fall. Jag håller alltid koll åt de andra att det inte kommer några andra jävlar som försöker sno plats av oss på skolan, för då måste vi se till att de inte gör det.

Daniel Lindström, 33 "Jag tar yxan"

10 november, 2000

Jag är brandman, jag är mycket annat också, men främst av allt är jag brandman. Jag har alltid drömt om att arbeta med det jag gör, ända sedan jag var liten. Nu lever jag min dröm, och trivs otroligt bra med det. Jag är i mina bästa dagar, och jag har en vacker fästmö. Jag har ingen anledning att äventyra det jag har, för jag har det bästa som jag kan få. Kanske är det därför jag äventyrar det. Jag är otrogen mot Karin, min fästmö. Men det bekommer mig inte så mycket. Jag får väl sluta med det någon dag, men inte idag. Allt förändras väl när vi gifter oss. Det är inte det som oroar mig. Det är något annat.

Jag vet inte varför jag gör sådana saker som jag gör, men jag måste nog sluta med dem. Det känns som om jag bara måste utmana ödet, jag kan inte nöja mig med det jag har. Jag vet inte riktigt hur jag skall förklara, men jag skall försöka. Jag söker någon slags sanning som inte finns, en annan verklighet. Den där känslan som sätter sig i bröstet när man blir rädd eller förvånad. När man blir ett djur igen. Vissa kallar det adrenalin, jag kallar det livets goda. Utan de kickarna skulle livet stå sig rätt slätt, det är för dem jag lever. Okej, jag kanske inte skall ta i så jag kräks nu, men det känns som om de där kickarna gör livet till något extra. De gör mig mottaglig, medveten och för mig ut på den andra sidan. Lite som om att bryta genom från en dröm till verkligheten. Så otroligt häftigt.

Det är bara så det är, jag måste längre in. Måste möta elden, som om den vore ett monster jag kunde besegra med min yxa. De andra måste ha märkt hur jag håller på, men säger ingenting. Kanske är det någonting alla går genom? Jag hoppas det, för jag vill ut på andra sidan igen. Kunna vara nöjd med det liv jag lever. Det är inte riktigt sant att jag inte skulle uppskatta mitt nuvarande liv, det gör jag ju. Men det känns så konstigt att hela tiden sträva efter något större, något ogreppbart när jag har allt jag behöver i handen framför mig. Jag jagar något som inte finns.

Annars är jag otroligt nöjd med mina vänner nere på stationen. Jag har framförallt tre personer som jag umgås med bland alla goa jobbarkompisar. Först har vi Erik, vår unge lille hetsporre som fortfarande lever det ljuva ungkarllivet. Han är något utav en maskot för stationen, ung, men ändå djävligt duktig. Jag gillar honom skarpt, han är målmedveten trots sin unga ålder, skärpt! Sedan har vi Lasse, allas vår "goa" gubbe. Han är alltid den som medlar när det uppstår konflikter, vilket i och för sig är ganska sällan. Vi är rätt lika allihopa. Han är också den som ser till att det är fint och trevligt nere i köket på stationen där vi alltid brukar sitta och umgås. Han är den som frågar först om man mår dåligt, han har koll på sänt där, känslor. Det är lite annorlunda med Gustav då, han är en ganska enkel människa. Jag menar absolut inte att han är simpel, bara det att han är tämligen okomplicerad och är inte alls speciellt svår att förstå sig på. Han är en skön typ helt enkelt, man vet vad man får. Han är den han är, varken mer, varken mindre. Ibland lite fåordig, men tvekar aldrig att hjälpa till i situationer då man har råkat illa ut.

Jag trivs superbra med grabbarna, och min fästmö. Jag har ett underbart liv, mitt enda dilemma vet du om. Kanske är det inte ett problem? Kanske är det så jag fungerar och alltid kommer att fungera? Kanske jag bara borde acceptera att verkligheten är större än jag tidigare trodde?

Det är inte konstigt att de andra kallar mig för en riktig funderare, filosof. Jag tänker mycket, på livet och allt som finns omkring oss. För varje fråga finns ett svar, och för varje sanning en annan. Jag är och kommer att vara ett bra tag till hoppas jag. I slutet löser sig allt.

Lars Claesson, 28 "Vill du ha hjälp? Jag finns här om du vill prata."

24 november, 2000

Jag heter Lars, men mina vänner kallar mig Lasse. Så kalla mig Lasse. Jag jobbar på Nautilus sportgym med att träna upp de stackare som sitter framför datorer hela dagarna. Det finns många som kommer till oss för att komma i form, men det är tyvärr inte många som slutföljer. Men de som fortsätter blir ju vältränade också. Stora, starka och friska. När jag ser på mig själv i spegeln på gymmet så blir jag faktiskt glad över att se min egna kropp, allt ser bra ut förutom min stora tatuering på högerarmen. Det är ett mönster med pilar som går över hela armen. Visst det ser snyggt ut nu, men när jag är 40 bast och har egna ungar så är det ju inget kul. Tatueringen fick jag i fängelset, ingen trevlig tid och inget jag vill minnas.

Hur jag hamnade i fängelset har att göra med min barndom. Det säger i alla fall min hjärnskrynkla, Lisbet. Jävligt trevlig kvinna faktiskt. Det hela är visst rotat i att min pappa var lite våldsam när jag var liten och att mamma dog när jag var två. Jag var ju en tjockis i låg och mellanstadiet. Sen så ramlade jag in i ett gäng i högstadiet och så fortsatte banan in i gymnasiet. Det var både sprit, droger och våld. Det hela slutade med att jag åkte in i fängelse när jag var tjuugoett i två års tid. Jag blev dömd till grov misshandel, rån och lite droginnehav. Men det är inget som jag vill prata om, den enda som jag talar om det med är Lisbet. Min hjärnskrynkla, som sagt. Jag började prata med henne efter frigivningen, när jag var 23 år, och det var nog hon som fick mig på lite bättre banor än brottsligheten. Hon och fängelsetiden.

Jag har en jättetrevlig tjej föresten, en riktigt skön mc-drottning. Anna heter hon, vi brukar åka ut på helgerna och bara köra omkring. Vi åker mc, hon och jag. Jag lärde mig att uppskatta det efter jag började träna på Nautilus, det var där jag träffade henne också. Hon tränar där, så hon såg till att jag började köra mc. Det är en så härlig känsla att ha en fulltankad Harley Davidson under sig och en tom väg framför sig. Anna och jag kan lätt köra 100 mil på en helg, bara kryssa mellan städerna.

Någonting annat som är härligt med Anna är att hon är mekaniker, om hojen går sönder kan hon fixa den så otroligt fort. Inte för att jag inte gillar att meka, men det är jätteskönt att ha en tjej som vet vad man talar om. Hon är inte rädd att få smuts under naglarna, hon har så att säga "skinn på näsan". De flesta killar vill ju ha en underlägsen tjej, men jag vill ha någon som jag kan tävla med. Jag vinner i och för sig för det mesta, men det spelar ju ingen roll. Jag och Anna funkar jättebra ihop och jag tror verkligen att detta är kvinnan i mitt liv, jag har faktiskt gått och tittat på ringar på senaste. Funderar på att ställa den stora frågan. Vet inte om jag vågar

Det känns väldigt skönt att jag har lyckats bryta ur min bana av droger och våld och jag har börjat fundera på om jag skall börja föreläsa. Ja alltså för skolungdomar, så att de inte ramlar in i fel gäng eller slår sina kompisar. Man ska ju dela med sig av sina erfarenheter, vare sig de är bra eller dåliga. Om jag med mina föreläsningar kan hjälpa folk att få bättre liv så är det ju värt det. Man skall alltid hjälpa andra med vad man kan, så får man hjälp tillbaka. Nu för tiden hjälper jag istället för att stjälpa.